

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 101

Číslo: 44

31. října 2021

Cena: 10 Kč

O kaplanské službě v kategoriální pastoraci

V refektáři emauzského kláštera se 14. října uskutečnila konference o kaplanské službě v kategoriální pastoraci s příznačným názvem „Společně“. Šlo o dosud největší ekumenické setkání pastoračních pracovníků v oblasti policejního, vězeňského, armádního a nemocničního kaplanství. Záštitu nad konferencí převzala Česká křesťanská akademie ve spolupráci s Českou biskupskou konferencí, Ekumenickou radou církví, Asociací nemocničních kaplanů, Katolickou asociací nemocničních kaplanů, Vězeňskou duchovní službou, Duchovní službou AČR a Duchovní službou Policie ČR.

Účastníci konference se zamýšleli nad smyslem kaplanské služby a výzvami pastorační v současnosti a připojili se ke společnému memorandu, v němž se konstatuje důležitost a potřebnost duchovní služby ve specifických oblastech kaplanské služby. „Prostřednictvím této služby se mnozí lidé poprvé setkávají s duchovními, náboženstvím nebo s církví. Nejdůležitějším rozměrem přitom zůstává pomoc člověku v jeho potřebách a nouzi podle evangelijní výzvy obsažené v Matoušově evangeliu o posledním soudu (Mt 25,31-36),“ uvádí se v memorandu, k němuž za naší církve připojil svůj podpis bratr patriarcha Tomáš Butta.

Kaplanská služba sice působí v různých oblastech specificky, ale je postavena na obdobných předpokladech, a proto je možné shodnout se na společných principech a zásadách činnosti – na respektu ke svobodě člověka, jeho světonázoru a vyznání, na nemisijním charakteru duchovní služby v sekulárním prostředí, na ekumenické spolupráci kaplanů v kategoriální pastoraci a na spolupráci mezi jednotlivými oblastmi pastorační a mezi církvími, které vysílají do této služby.

Výsledkem setkání, které probíhalo v mimořádně přátelské atmosféře, byla dohoda o potřebě vytvořit novou platformu pro sdílení, předávání zkušeností, hledání možností společného postupu vůči institucím a pro rozvíjení spolupráce mezi církvími v oblasti kategoriální pastorační. Memorandum v závěru proto doporučuje: pokračovat ve vzájemné spolupráci na všech úrovních, připravit pokračování konference v dalším roce, vytvořit mezinominální pracovní skupinu a uspořádat ve svých církvích pracovní setkání, nebo vytvořit týmy, které budou dále rozvíjet impulzy a promýšlet téma kategoriální pastorační a její potřeby. Takovému historicky první společnému setkání duchovních Církve československé husitské, kteří se kaplanské službě profesionálně věnují, se uskuteční 10. 11. od 10 hodin v knihovně Dr. Františka Kováře v Dejvicích. Úmyslem je blíže se poznat a také sdílet společné či specifické problémy v pastorační armádním, vězeňském a nemocničním. Ze všech tří oblastí vzejdou příspěvky, o kterých bude možné dále hovořit v církvi. **A. Tomčík a D. Smetana**

Zleva: L. Bujna, D. Smetana, A. Tomčík, T. Butta, T. Novák a sestry A. Naimanová a M. Mlýnková

Vítejte v dobré společnosti aneb ženy mají slovo

„Začíná dvaadvacátý rok jednadvacátého století a my stále tu a tam narážíme na lidi, ale i instituce, které se zuby nehty drží pravidel a zvyklostí zakonzervovaných před mnoha staletími. Jako kdyby v určitém okamžiku skončily dějiny a jednou provždy ustálily Jedinou, Nehybnou a Věčnou Pravdu. Takovou, přes kterou, jak se říká, „nejede vlak“. Ale co když ten vlak prostě stále jede? A co když uhání dopředu hodně rychle a zanechává za sebou spoustu toho, co bychom rádi měli pevně v rukou jako majitelé jediné a neměnné Pravdy?“

Neříkám to zrovna rád, ale je třeba přiznat, že mezi takové zakonzervované instituce se občas řadí i křesťanské církve. Ne vždy, ne všechny, ale v potaz tento fakt brát zkrátka musíme. Jednotlivostí, kterých se ono „zakonzervování“ týká, je hodně. Jednou z nich - a zdaleka ne okrajovou - je úloha a postavení žen v církvi. A teď nemám na mysli ženy, které řadíme mezi ten mně osobně dost nelibě znějící terminus technicus „laici“, tedy ty, které nám sedávají při bohoslužbách v lavicích, ale jde mi o ženy v církevní službě. Nejenom kazatelky, farářky, ale ženy např. v diakonii, v církevních školách atd. atd. Došla opravdu rovnoprávnost mezi muži a ženami beze zbytku až sem? Nejsem si zcela jist. I dnes najdeme společenství, která se zuby nehty drží toho prastarého Pavlova „ženy necht' ve shromáždění mlčí, nedovoluje se jim, aby mluvily, mají se podřizovat, jak to říká i Zákon“ (1 K 13,34). Pavel pak radí, aby se doma zeptaly svých mužů, jestliže se chtějí o něčem poučit. No, dva tisíce let jsou zkrátka dva tisíce let... Dnes se mnohdy ženy mužům nejen vyrovnají, ale není výjimkou, že je předčí. A to i v církvi, byť jsou taci, co to neradi vidí a přiznávají. Tento ekumenický kalendář chce ukázat, jak hojná, ale především nezbytná je služba žen v křesťanské církvi. A to nejen v povolání farářském, kazatelském, ale i ve službě pastorační, diakonické, učitelské, kulturní... Necht' vám nový rok 2022 a s ním i jednotlivá zamyšlení sesbíraná napříč křesťanskými denominacemi zprostředkují ono poslání, které se do nich jejich autorky ze srdce snažily vložit.“

Tak to byla úvaha a přání, které vyslovil bratr farář Miroslav Kubíček nad nově vydaným stolním ekumenickým kalendářem, za jehož vznikem bezprostředně stojí br. Ondřej Kříž. Za finanční a další podporu pak je třeba poděkovat jeho domovské znojenské náboženské obci, též brněnské diecézi a její diecézní radě. Kalendář *Ženy v duchovenské službě* s provokativní předmlouvou emeritní biskupky Jany Šilerové, varující před osidly moderních technologií, mediálních

hraček, které se místo osobních kontaktů s bližními pomalu stávají naším nejvěrnějším životním průvodcem, je doplněn fotkami autorek jednotlivých týdenních úvah i krátkým obrazovým přehledem křesťanských tištěných periodik. Vychází jako první v cyklu ekumenických kalendářů s názvem *Vítejte v dobré společnosti* a můžete si jej objednat na emailové adrese: krizovalinka@gmail.com, na telefonu 602 109 177 či na www.kiristan.cz. **red**

Už ne lžičku

ale svičku... za maminku, za tatínka, za brášku...

Parafráze dávné říkanky napovídá, jak se proměnil náš život v čase. My, „ještě včera mladí“, už vykukujeme dnešním mladým za zády, žaseme nad jejich tempem, přístupem, možnostmi a úkoly. A za našimi zády září v oblaku svědků ti, na něž vzpomínáme. V téměř uplynulém letošním roce už musím odejít ze svého obzoru, i když ne ze srdce, tato blízká jména: Zdeněk Svoboda (1927-2021), Miroslav Matouš (1921-2021), Libuše Hobzová (1935-2021), Milan Semilský (1936-2021) a jeho žena Pavla (2021), Lumír Čmerda

(1931-1921), Pavel Wiener (1956-2021), Iva Gottliebová (1926-2021)... a další a další (lze doplnit řadu dalších jmen). Každý z nich vstoupil svou službu, úsilí i umění do života této církve a podílel se na její cestě: byli to mistři slova, myšlenek, díla. Bohu buď za ně dík. V církvi naplnili své síly pro bližní, pro Krista, tou církví někdy trpěli, jindy se z ní a v ní radovali – ve světle i stínech svých životů. Letos odevzdali Pánu své hřivny k sečítání.

Věduce i nevěduce stavíme dál na tom, co udělali naši předchůdci. Duch doby sice často tísní, duch Kristův však povzbuzuje. **JW**

Bohoslovecký

Při setkání s kolegou farářem často diskutujeme o světě, o lidech kolem nás a o životě vůbec, takže mě neudivil dotaz, jestli vím, proč Hospodin dosud neodbrl vědecký titul ThD., o který měl od počátku světa a založení univerzity na naší slavné alma máter zažádáno. Odvětil jsem, že netuším, a přítel duchovní mi začal vypočítávat důvody - Tak za prvé, má jenom jednu známou publikaci. Za druhé, tu ještě nepsal sám, ale pouze ji diktoval, údajně jakémusi tajemníkovi, sekretáři z Izraele, takže je psaná zprava doleva a samozřejmě hebrejsky. Za třetí, odkazy na další prameny přirozeně chybí. Nebyla publikována v žádném známém vědeckém časopise, protože někteří vědci pochybují, že ji diktoval osobně. Ale to není zdaleka všechno. Mohu pokračovat, pane kolego?

Tedy, nutno přiznat, že jeho spis je známý po celém světě, ale co vykonal potom? Aha? Na oprávněnou kritiku z vědeckých laboratoří, že jeho schopnost týmové práce je velmi omezená, dodnes neodpověděl, ačkoliv se vědcům nepodařilo zopakovat jeho fantastické experimenty. Nepožádal etickou komisi ani o souhlas na experimentování s lidmi. A jak přijde takový rybník Jonáš z Ninive k tomu, aby ho spolkla velryba? Navíc, ta z hlediska vědy naprosto nepřipustná netrpělivost! Když se mu jeden pokus nevydařil, pokusil se zahladit stopy utopením všech pokusných objektů, což je nepřipustné a zásadně neetické! Stejně tak jedinice, kteří se nechávali podle jeho očekávání, vyřadil okamžitě z pokusného souboru. Také nechodil do přednášek a místo, aby se postavil se vši vážností za katedru, studentům pouze vzkázal, co si mají prostudovat. A v druhém semestru za sebe dokonce nechal učit svého syna. I když měl jen deset požadavků, převážná většina studentů v jeho praktickém testu neuspěla a propadla. Přitom konzultace poskytoval velmi zřídka a ještě k tomu na vrcholu jakési hory. To je prostě devalvace našeho vědeckého snažení, což jistě uznáte, pane kolego.

Pokýval jsem bezradně hlavou a při loučení ocitoval klasika - Bůh je pravdivý, stejně jako strom, jenom je mnohem těžší ho poznat - přátelé duchovních meditací, vzácní bohoslovci a pověstní znalci A. de Saint - Exupéryho, Šalom, čili Pokoj vám. **Jan Schwarz, n. o. Bratislava**

Sytitel bez únavy

Olga Nytrová

Pane ty jsi ten pokrm
a nápoj
který mě zbavuje hladu
a žízně
Všechno se přejí a přepije
Však ty jsi ten sytitel a krmitel
bez únavy

Oáza naděje

Kolikrát jsem Prahou prošel, hledal dveře, ke kterým jsem neměl klíč. V zimní Stromovce míjel stromy, které čekaly, až jejich listí zetlí. Moje kroky kameněly na Královské cestě. Kříž ve Svatovítském chrámu měl přesný rozměr a váhu, němota nevyznané lásky stékala jako slzy po tváři Krista. V archeologii mých zážitků hliněné střepy Golema, nádoba snu s odkapávajícím voskem ztracených obličejů. Křivky a plochy prošlých dnů na obraze se neustále měnící, vytvářely pocit nicoty. Váhal jsem, nebyl si jist důvodem svého rozhodnutí, proč jít touhle cestou.

Lovím dny v nevědomí, zklamán z toho, co mohlo být, leč nebylo. V srdci hoří svíce, ale ubývá vosku, láska odtéká za odcházejícím světlem. Kostra mrtvých chvil stává se obrazem prožitého, není pohledem marným v kalvárii křížové cesty. Pokud budu, nevymizí mi obraz žití z paměti. Co by to bylo za marnost, kdyby nebyla skutečností?

Albert Einstein předpokládal existenci univerzální síly, když v dopise dceři Lieserl napsal: „Existuje extrémně mocná síla, pro kterou zatím věda neobjevila formální vysvětlení. Zahnuje a řídí ostatní síly a je obsažena ve všech fenoménech, které operují ve vesmíru, ale přesto jsme ji nedokázali identifikovat. Tato univerzální síla je láska. Její síla vše vysvětluje a dává životu smysl.“

Pojetí lásky je obsaženo v knize knih - v Bibli. Vyjděme z předpo-

kladu, že všechny energie a činnosti pocházejí z jednoho univerzálního vědomí.

Stojíme jako surrealisté na křižovatce magie snů, kde individuální podvědomí koresponduje s univerzálním vědomím. Možná magické myšlení na eruptivních vlnách poezie přispěje k objasnění této záhady. Co když biblická Noemova archa představuje svět, který se udál nespojitě současně už dříve a bude se vyvíjet jen v poněkud jiné podobě, než jak ho vidíme se svým vědeckým poznáním v současnosti? Tušíme svět před životem a svět po životě. Život je krásný, ale není peříčko. Zatímco v nevědomí člověka dřímá sen, který snad jednou rozsvítí světlo v něm, sluneční vítr už valí z předvědomí zástupné, nashromážděné myšlenky a informace, které mozek dokázal zachytit, a převrací je jako podzemní listí. Dlouho se plahočíme na toto zdánlivě pusté místo, které jsme jako džbán poznání už kdysi dávno ve svém nevědomí naplnili, aniž bychom si nějak uvědomovali, kdo se nám do tohoto tvaru prázdná našeho srdce dívá.

I člověk s bolestí v srdci má svoji oázu naděje, jež je dosud okysličená jeho krví a v níž vnímá tep krajiny zabydlené cyklem života a smrti.

S tímto vědomím cenu lidského života nelze měřit v penězích, ale spíše v čase, který musí člověk vynaložit na práci, aby žil. Svět nebude zlý, budou-li v něm převážovat dobří lidé.

Bohumil Ždichynec

Modlitba

Františka Vrbenská

Jen Ty
Kdesi kolem nás
A v nás
Vidíš do našich srdcí
Zachycuješ chvění naší duše
Ublížené
Blažené
Doufající
Trucovité
Zoufalé
Hledající mezi nicotou
a všehomírem

Duše
Klopýtající jako dítě uprostřed
skal
Nenasytěné
Nespokojené
Nevinné

Jen Ty víš
A rozsoudíš
Kdy hřešíme
Chybujeme
Lžeme si
Klameme jiné

Kdy je ochraňujeme
A odkládáme pro ně
Skývy sebe samých

Kdy se choulíme v rudé jeskyni
Svého bytí
Není třeba
Magnetické rezonance
Poznááš vše
Každý kaz
Každý jas

Odpouštíš nám
Naše opouštění
Pravdy

Marnotratní
Bloudí k návratu
Tam za kopcem v šeru
Září okna stavení

Z kazatelského plánu

23. neděle po svatém Duchu

Na myslí nám tane tvé milosrdenství, Bože, zde, uprostřed tvého chrámu. Jak tvé jméno, Bože, tak i tvoje chvála zní až do končin země.

(Žalm 48,10-11)

První čtení: Deuteronomium 6,4-9

Tužby pro dobu po Duchu svatém (VI):

1. Abychom pro svou pozemskou vlast hojně duchovní dary vyprošovali, modleme se k Hospodinu.
2. Abychom bloudících a hledajících se ujímali a k pravdě je přiváděli, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Panovníku Hospodine, ve svém Synu nás učíš, že láska je naplněním zákona. Pomoz nám, abychom tě milovali celým srdcem, celou duší, celou myslí a celou svou silou, a pomoz nám milovat svého bližního jako sebe samého! Osvi' nás, Bože, svým svatým Duchem, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení: Židům 9,11-15

Evangelium: Marek 12,28b-34

Verše k obětování: Žalm 131,1-2a

Verš k požehnání: Jan 14,23

Modlitba k požehnání:

Panovníku Hospodine, dovrš v nás milost, kterou jsme přijali ve svátosti. Dej, ať se jednota, jak jsme ji zakusili u tvého stolu, uskutečňuje v našich sborech i rodinách! Prosíme o to ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 99, 36, 53, 69, 102, 140, 183, 188, 289, 292

Nad Písmem

Největší přikázání

V Markově evangeliu (12,28b-34) slyšíme Ježíšovu odpověď na otázku jednoho ze zákoníků: „Které přikázání je první ze všech?“ Pán mu odpovídá vyznáním Izraele: „Hospodin, Bůh náš, jest jediný Pán...“, a k tomu příkaz lásky k Bohu a k bližnímu, protože nad toto dvojí přikázání nic většího není.

Zákoník je Ježíšovou odpovědí doslova nadšen. „Správně, Mistře.“ V radostném souhlasu s Mistrovými slovy jej chválí. To je přesně ono. Tento znalec, který léta Zákon studoval, opakuje Ježíšovu odpověď a ještě přidává něco navíc: Boha je třeba milovat také z celého rozumu.

A pak říká něco, nad čím až zas-neme: „Milovat bližního jako sám sebe je víc, než přinášet Bohu oběti a dary.“

Ježíš také zákoníka chválí a jeho výpověď potvrzuje slovy: „Nejsi daleko od Božího království.“

Pán zde učinil ještě více. Ve své nauce nám všem ukazuje, v čem spočívá jeho poselství, co znamená jeho výrok: „Nepřišel jsem zrušit Zákon, ale naplnit.“ Ukazuje, co rozumí naplněním Zákona.

Ježíš zde stojí na půdě židovské tradice. Zákony svého národa neruší, ale zostřuje. Naplněním Zákona, tzn. všech nesčíslných předpisů, příkazů a zákazů, je láska. Apoštol Pavel ji shrnul v 1. listě Korintským jako Hymnus lásky: „...ale lásku bych neměl, nic nejsem.“ (1K 13,3).

V prvním listě Janově však zaznívá toto poselství zcela jednoznačně: „Kdo nemiluje, nepoznal Boha, protože Bůh je láska... Kdo miluje Boha, ať miluje i svého bratra“ (1J 4,8+21b).

Od Pána tedy máme přikázání, abychom milovali Boha a svého bližního. Ta slova o lásce k Bohu a bližnímu člověka provázejí po celý život, ať je kdekoliv. Nejsou

to jen prázdná slova, protože vyjadřují to zásadní a důležité, na čem člověku v životě záleží. Je to neodmyslitelná součást života. Láska k Bohu znamená být mu věrný, nevytvářet modly, vděčně přijímat a respektovat jeho svrchovanost a svobodu a uctívat ho. Nepokoušet se jej nějak omezovat. Ano, láska k Bohu je to první. Je základem života, náboženství a morálky. Stejně je to s druhým přikázáním lásky, lásky, která je ochotná sloužit, pomáhat a obětovat se, lásky, která něco stojí i bolí. Láska k bližnímu znamená, že ho bereme takového, jaký je, bez rozdílu národnosti, barvy pleti či náboženského vyznání. Nejdůležitější je milovat. Jen víra, která stojí na lásce k Bohu a bližnímu, je víra biblická a skutečně křesťanská. Kéž je tato láska tím hlavním v našem životě ve vztahu k Bohu a k druhým lidem.

Jitka Pokorná

Hospodine, Bože náš,

děkujeme ti za dar života, za vše, co nám poskytuješ.

Prosíme, osvěčuj nás svým Duchem, ať prohlédneme všechna pokušení, a pomoz nám, abychom milovali tebe a své bližní, jak nás učíš ve své nauce. Amen.

Z diskuse o bohoslužebném oděvu

ALBA NEBO TALÁR

Máme, či nemáme problém? Tedy alba versus talár?

Všem sestřím a bratrům v Kristu se omlouvám za svůj laický poučený názor. Jsem odmalička vedena, že kněz - duchovní - farář je oděn do taláru. (Štola byla, jak víme, přidána později). O albě a jejím používání jsem se dověděla v posledních

týdnech. Mám pocit, že mnozí z nás nechápou plíživý a odlišný přístup k zavedenému bohoslužebnému oděvu od založení naší CČS(H). Prosím, dostaneme vysvětlení, proč mají naši faráři možnost sloužit v bílém rouchu? Co to znamená? Chápu historické zdůvodnění br. M. Grubera, ale nechápu tento odklon.

Snad k Církvi římskokatolické? Prosím, máme laičtí - amatérští příslušníci CČSH možnost rozumět a ptát se? Jsme přece církví obecnou, postavenou na laicích. Změníme řády? Změníme ustanovení?

Hana Bubleová,
Č. Budějovice

K tématu bohoslužebného oděvu CČSH

Talár, respektive bohoslužebný či obřadní oděv, souvisí s bohoslužbou církve. Proto je o něm od počátku Církve československé husitské pojednáváno v bohoslužebném řádu. Bohoslužba je prostoupena významy a symboly, a ty jsou výzvou i úkolem pro teologickou reflexi. Bohoslužebný oděv vykazuje ve spojitosti s bohoslužbou symbolický význam. O bohatosti symbolického významu bohoslužebných oděvů svědčí zřetelně pravoslavná liturgie. V Církvi římskokatolické mají oděvy dvojí zdůvodnění, jak je to vysloveno ve Všeobecných pokynech k Římskému misálu. Jednak je oděvem a insigniemi viditelně vyjádřeno rozlišení liturgických služeb, včetně hierarchického odstupňování. Druhým důvodem je krása a vznešenost bohoslužby vyjadřovaná barevností. Tato zdůvodnění jsou pro Církev římskokatolickou odpovídající hierarchickému pojetí mše a bohoslužbě slávy. Uvádím je proto, aby bylo zřejmé, že oděvy mají úzkou vztahnost k bohoslužbě. Bohoslužba ve svém celku je nejen praktickou, ale i teologickou záležitostí. Bohoslužebný řád naší církve není chápán jako přísné právní, ale jako „teologická směrnice“, jež má být vždy znovu vykládána z víry a pro víru (Usnesení VI. řádného sněmu, s. 88-89). Proto i zdánlivě

okrajové téma jako oděv je jako součást bohoslužby církve nejen praktickou, ale i záležitostí teologickou, věroučnou a ekleziologickou.

Chápu bohoslužebný a duchovenský oděv i tak, že souvisí s identitou církve a její reprezentací.

Oděv jako vnější projev souvisí s určitou typologií církve a jejím teologickým sebe pochopením. To platí o církvích orientálních, pravoslavných, římskokatolické i protestantských. I civilní oděv při bohoslužbě u některých protestantských směrů je také teologickou výpovědí. K této identifikační funkci náleží i oděv jako znamení zasvěceného života. Zvláštní oděv dokládá, k jakému řádu řeholník či řeholnice náleží. Jiné oděvy mají františkáni, jiné dominikáni a další. Identifikační funkce oděvů a znaků jednotlivých řádů a kongregací je zřejmá.

V CČSH je důležitý zvláštní oděv pro vykonávání, respektive vedení bohoslužby a obřadů. Tento oděv má liturgickou funkčnost. O liturgických oděvech se nemusí nutně hovořit ve věroučných textech církve. Jestliže se o nich hovoří v bohoslužebném řádu, tak to není jen záležitost praktická, ale teologická. Do obzoru myšlení víry náleží vše, včetně oděvu.

V pastoračně-věřoučném dokumentu Služby v církvi z VIII. sněmu se hovoří o duchovenském a kazatel-

ském taláru. Užívání bohoslužebného oděvu se vyhrazuje duchovním a kazatelům. Naproti tomu pastorační pracovníci jej neužívají, jak je výslovně uvedeno. Z toho je zřejmé, že se zvláštní oděv vztahuje k bohoslužbě. Kladným prvkem je prostota husitského duchovenského taláru. Symbol kalicha je symbolem utrpkvismu a reformace. Symbol kalicha na bohoslužebném oděvu je možné chápat i jako znamení krve Beránka. Pokud je alba původně křesťanským rouchem, tak by ji měli dostávat při křtu a užívat všichni pokřtění. Jedná se původně o antické roucho. Co je na něm současného? V naší církvi není věroučně chápán a teologicky vyjádřen rozdíl mezi kněžími a laiky jako v Církvi římskokatolické, proto není nutné zdůrazňovat zvláštním oděvem všeobecné kněžství. Bohoslužebný oděv je možné chápat tak, že je svěcen církvi duchovnímu nebo kazateli, jako je mu svěcena péče o bohoslužbu v jejím celku. Nevystupuje za sebe, ale za konkrétní církev, kterou reprezentuje.

Církev může ve svých řádech měnit mnohé, ale musí to být zdůvodněno a vysvětleno. Důvody psychologické či ryze praktické nejsou zcela dostačující. Bohoslužebný oděv má přímý vztah k bohoslužbě, a je tudíž záležitostí nejen praktickou, ale i teologickou.

Tomáš Butta

Poslední den života

Absolvent vysoké školy, věřící křesťan a čtenář církevního tisku. Rád sportoval, měl hodně přátel a miloval hudbu a zpěv. 10. června 1991 však jeho běh skončil. Ve svém zaměstnání se stal obětí tragické nehody, která, podle novinových titulků, se stává jednou za sto let. Mezi jeho věcmi šokovaní rodiče našli několik církevních časopisů, do nichž si psal jejich syn poznámky. Jedna z nich byla velmi překvapivá. Dávno před tragickým neštěstím kluk četl článek nazvaný „Poslední den mého života“. Autor v něm píše o člověku, který věděl, že mu zbývá jen 24 hodin života, a představuje si jeho pocity i reakce. V otázkách k zamyšlení za článkem byla i tato: „Kterých pět věcí bych ještě udělal, kdybych měl také jen jeden den života?“ Syn si poznamenal: „Myslím, že se každý den snažím žít s Pánem Ježíšem a pro Něho. Není moc pravděpodobné, že bych do 24 hodin zemřel, ale kdyby se to stalo, vím, že jdu k Němu. V takovém případě bych ještě chtěl:

Rozdat všechny své peníze chudým.
Rozdat své věci potřebným.
Strávit zbytek času s rodinou a přáteli.
Ještě někomu svědčit o Kristu.
Děkovat Bohu za svůj život.

Umíme si představit, jak bylo rodičům, když tato slova našli po smrti svého syna. Matka později vyprávěla, že ji zalila obrovská radost, vzdor bolesti a smutku. Prožívala zvláštní uklidnění, protože její chlapec věděl, kam jde, a byl Bohu vděčný za život, který prožil. Tento mladý křesťan netušil, že jeho život skončí tak náhle, a přece byl dobře připraven. Jsme připraveni i my?

-czka

Odvažte se být jedno:

Odvaha k jednotě v rozděleném světě

Každým rokem se na několik dní setkává ekumenická skupina biskupů různých církví - přátel Hnutí focolare. Toto hnutí akcentuje jednotu těch, kteří byli pokřtěni trojičním křtem. Hnutí je aktivní ve 182 zemích a spolupracují s ním dva miliony křesťanů. Rádi obvykle citujeme slova Ježíšovy velekněžské modlitby s prosbou, aby všichni byli jedno. Jak tuto modlitbu svého Pána naplnit?

O určitou odpověď se snaží ekumenické společenství biskupů, které po řadu let prožívá duchovní jednotu a každoročně při svých setkáních uzavírá slib vzájemné jednoty a lásky, byť to není jednota institucí.

Pandemická opatření letos nedovolila uskutečnit setkání na jednom místě, a tak bylo rozhodnuto uspořádat setkání online 24.-25. 9. 2021. V centru Hnutí focolare v Castel Gandolfo u Říma se setkala skupina těch, kteří byli zapojeni do přenosu. Setkání bylo vysíláno do 44 zemí světa, 70 církví a překládáno simultánně do patnácti jazyků. Připojilo se na dvě stovky biskupů katolických, pravoslavných, luterských, anglikánských, metodistických, reformovaných a letničních. Během dvou dnů se střídaly modlitby, výklady, osobní svědectví a ekumenické zkušenosti.

Toto setkání přijalo povzbuzení od nové prezidentky focolare - arabské křesťanky Margaret Karamové, která z vlastní zkušenosti ví, jak je jednota nesnadná a jaké jsou její překážky. Bylo úžasné sledovat na obrazovce biskupy z různých částí světa, kteří se k přenosu připojili. Poprvé se mohli vidět např. i biskupové z Pakistánu a Indie. Z naší země jsme do přenosu s biskupem Františkem Radkovským předtočili svou ekumenickou zkušenost z květnového setkání na Bílé Hoře, kde si 60 katolických kněží a 60 protestantských pastorů vyznalo hříchy minulé i současné a vyjádřilo odpuštění, smíření a odvahu ke spolupráci. Někteří na tuto zkušenost reagovali a viděli v ní inspiraci pro řešení svých historických rozdělení. V Castel Gandolfo se k nám na dva dny z České republiky připojili katolický biskup Antonín Basler z Olomouce a evangelický luterský biskup Tomáš Týrlík z Českého Těšína.

Skupina těch, kteří byli v Římě, byla po online setkání přijata papežem Františkem ve Vatikánu. Papež povzbudil k odvaze naplnit Boží „sen“ jednoty a harmonie ve světě. Zdůraznil, že jde o jednotu, která nestírá rozdíly, ale spíše je posiluje a harmonizuje. Podle jeho pohledu ti, kteří stojí v čele církvi, nemají usilovat o vnější jednotu a uniformitu, ale jsou pověřeni úkolem zápasit o jednotu v tajemném společenství církve v Kristu

Dokončení na str. 4

Boží přihrávka

Snad každý z nás někdy hrál nějaký kolektivní sport, byť jen rekreačně. A právě při těchto sportech je velice důležité umět si přihrávat, počítat i se svými spoluhráči. Dobrá přihrávka je většinou více než polovina cesty k cíli, k získání branky, bodu, skórování. Asi proto v některých sportech je rozhodující přihrávka i bodové hodnocení, například při kanadském bodování v ledním hokeji.

I v životě se občas ocitáme v situaci, kdy potřebujeme dobrou přihrávku. Je před námi nějaký úkol, spleť věcí, komplikovaný případ, a my jej potřebujeme úspěšně zvládnout. Navíc, občas jsou to věci, do kterých se nám příliš nechce, očekáváme nepříjemný či komplikovaný průběh. Promyšlíme, jak to všechno udělat, zařídit, připravujeme různé varianty, scénáře a strategie. Radíme se s přáteli a snažíme se najít správnou cestu. Prosíme Boha o pomoc. A pak přijde hodina Há. Musíme jít a udělat, co je třeba. Drama vrcholí. Začíná hlavní děj a my si stále pro jistotu rekapitulujeme, co všechno může nastat a jak my na to budeme reagovat. A náhle... Vše je trochu jinak. Scénáře padají, problémy se rozplývají, jako kdyby tam s námi byl ještě někdo jiný a vydatně nám pomáhal. Já tomu říkám Boží přihrávka. Samozřejmě, někdo na to například řekne, to byla telepatie. Ale já si trvám na svém, byla to Boží přihrávka. Nespočívá to v tom, že někdo udělá něco za nás, bez našeho přičinění. Bůh nedělá věci za nás, ale s námi. Proto je důležité, abychom především my udělali, co je třeba - ten první krok. A také, abychom nezapomněli, v koho a komu věříme.

Já jsem za každou Boží přihrávku vděčný. Navíc nás tento Boží čin inspiruje k následování. I my si máme umět mezi sebou přihrávat, nebýt sólisty. Být dobrými spoluhráči. Hledat především to, co nás spojuje. Přes svoji různost a originalitu, kterou od Boha máme, být schopni utvořit dobré a fungující společenství - církve.

Petr Vopálka

Zprávy

Památka knížete Václava

Na památku knížete Václava dne 28. září 2021 sloužil v českobudějovickém Husově sboru na Palackého náměstí bohoslužbu bratr patriarcha Tomáš Butta. Při této příležitosti udělil svátost biřmování sestrám Magdaleně Klepsatelové a Božené Vítovcové. Na varhany nás doprovodil br. Ladislav Tříška a svým zpěvem nás obohatili skauti pod

vedením br. Františka Klímy. Po bohoslužbě bylo připravené malé pohoštění, při kterém jsme si mohli s bratrem patriarchou příjemně popovídat. Přejeme biřmovancům hodně Božího požehnání! S přáním Kristova pokoje

Vojtech Pekářík
farář

Náboženské obce Přelouč a Pardubice zvou všechny členy církve na společnou celocírkevní konferenci s tématem

Klerikalismus 6. listopadu v Pardubicích

od 10 hodin
v Husově sboru, Jiráskova 1270

Proč podobná akce: Pro zakladatele církve byl klerikalismus nebezpečím pro skutečný duchovní život církve a pro její rozvoj. Doktor Farský a další jeho současníci chápali klerikalismus nejenom jako symptom stavu Římskokatolické církve, ale jako nebezpečí pro nově vzniklou církev, která se měla stát skutečným duchovním domovem pro všechny lidi bez rozdílu. Protože ve šlápějích modernistického myšlení musíme přijímat sebereflexi církve, je nutné si otázku klerikalismu položit i dnes.

Dopolední blok. Jednotlivé přednášky:

Systematická teologie

Doc. Jiří Vogel - Otázka klerikalismu v ČČSH

Příspěvek reflektuje změnu v ČČSH, kdy laická církev se klerikalizovala v důsledku komunistického nátlaku. Problémem pro sebereflexi církve je, zda tento stav je vyhovující.

Historická reflexe chápání klerikalismu v tradici ČČSH

ThDr. Martin Chadima Th.D. - Zápasy o ducha církve

Sřetávání mezi presbyterním a episkopálním pojetím Církve československé

Pohled na praktický život v církvi

Mgr. Lukáš Bujna - Problém skrytého klerikalismu

Církevní struktura jako selhávající systém zajištění potřeb duchovních.

Pohled z hlediska sociologie náboženství

ThDr. Jan Rokyta, PhD. - Klerikalismus v institucionální struktuře církve v sociologickém pohledu

Příspěvek pojednává z praktické stránky o projevech klerikalismu v institucionální struktuře církve a v rozhodovacích procesech.

Odpolední blok. Práce v diskusních skupinách

Prosíme zájemce o přihlášení na email rokyta.jan@centrum.cz alespoň tři dny předem.

Bližší informace u pořadatele

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

Největší přikázání

Seřaďte písmena v dolní tabulce v pořadí daném čísly v horní tabulce (najděte si nejprve, kde je v horní tabulce číslo 1, a podíváte se, jaké písmeno je v dolní tabulce na stejné pozici; postupujete dále s 2, 3 atd.).

15	27	41	72	13	76	31	45	17	50	9	33	60
52	69	3	49	36	54	6	71	38	75	25	67	12
8	39	43	20	64	26	62	16	58	2	65	42	55
32	23	59	35	1	57	34	56	19	44	51	14	48
5	53	11	68	47	24	10	30	74	37	21	63	29
73	18	78	28	22	66	40	61	7	70	46	4	77

S	L	Z	S	N	Í	S	É	É	U	P	É	É
E	E	L	D	S	C	H	É	D	S	C	Z	I
S	C	E	B	L	E	Y	V	S	I	I	C	E
V	A	V	O	M	É	H	L	O	L	Š	A	É
J	Z	D	C	V	Z	O	O	É	R	O	S	H
V	H	Y	É	H	A	E	M	O	L	S	U	L

(Řešení z minulého čísla: Záchrana.)

Jana Krajčířiková

Odvažte se být jedno...

Dokončení ze str. 3

a v Duchu svatém. Církev je živé tělo, lidé jsou na cestě v dějinách a zároveň i za dějinami. František vyzdvihl zápas o jednotu těch, kteří bojují ve velmi těžkých podmínkách současného světa a často za to těžce platí. Letošní online setkání biskupů nebylo marné a přivedlo k zápasu o jednotu další spolupracovníky. Vděčné ohlasy byly povzbuzením pro všechny, kteří na přenosu spolupracovali. Jsem vděčný, že jsem mohl být součástí těchto významných a vzácných okamžiků jednoty.

Pavel Černý,

kazatel Církve bratrské

a emeritní předseda Ekumenické rady církve

(red. zkráceno; na fotografii Pavel Černý s papežem Františkem)

